

Rigsdagstidende.

1850, Forhandlingerne paa Folkethinget. № 89.

Anden Session.

30te Møde.

Løvedagen den 16de November.

(Fortf.)

Schack (fortsat): Staten behøver derfor intet saadant positivt Løfte, og om end Confirmationen undertiden er bleven stillet som Betingelse for visse statsborgerlige Rettigheder, da har det vistnok snarere været som et Tvangsmiddel for at indføre Confirmationen, end fordi Staten for sit Vedkommende har søgt Garanti deri, at Confirmation fandt Sted.

Men medens jeg saaledes maa ansee den ene Deel af Lovforslaget for virkelig nødvendigt for Troesfriheden, kan jeg derimod ikke ganske tiltræde, hvad der indeholdes i den første Deel af Lovforslaget med Hensyn til Ægteffabet. Alle have været enige i, at, hvad Dissenterne angik, da var det en nødvendig Betingelse for Troesfriheden, at det borgerlige Ægteffab tilfødes; men Flere have gjort gjældende, uden at jeg herimod har hørt noget Tilfredsstillende indvende, at der ingen Troestvang ligger deri, at den, som hører til Folketirken, skal lade sig vie efter de Regler, som Folketirken anseer for de rette; og jeg skønner heller ikke, hvorledes der kan siges heri at være nogen Troestvang, idet det jo altid staaer Enhver frit for at træde ud af Kirken (Hør!). Men er der altsaa ikke nogen Troestvang deri, at de, der hører til Folketirken, maa lade sig vie, saa vedkommer Spørgsmaalet om det borgerlige Ægteffab som almindelig Institution slet ikke denne Lov om Troesfrihed (Hør!); den hele Discussion herom ligger saaledes udenfor nærværende Forslag (Hør!). Man er imidlertid dog gaaet ind derpaa, og da det vel er muligt, at man vil gjøre Forsøg paa her at gjenneføre det, selv om man maa erkjende, at det ikke hører hjemme her, saa skal jeg ikke lade

dette Punkt være uberørt. En egentlig theoretisk Discussion om dette Punkt vil dog næppe her være paa sit Sted eller kunne være udtømmende, ligesom jeg heller ikke troer, at den behøves; thi en Lov skal jo ikke udtale en blot theoretisk, men navnlig en practisk Sandhed. Det, vi altsaa have at undersøge, det er, om det borgerlige Ægteffab, indført som en almindelig Mulighed heri Landet, indført for Alle, sidsordnet med det kirkelige Ægteffab, vil være en practisk Sandhed, om det vil stemme overeens med Folkets Ønsker, eller om det ikke snarere vil fremkalde, for at bruge et noget stærkt Udtryk, Forargelse. De, som have talt og stridt for det borgerlige Ægteffab, ere, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) berorte, vistnok især enten fromme religiøse Jvrere, som staae udenfor den egentlige Folketirke, eller Theoretikere, som — stundom under Paavirkning af hvad de have seet andetsteds, ogsaa vel af religiøs Ligeegyldighed — have antaget det borgerlige Ægteffab for det i sig selv rigtige. De Førstes Mening kan naturligtviis slet ikke komme i Betragtning, hvor Talen er om Folketirken. De Andres kan kun have en underordnet Betydning, hvor der er Tale om at gjenneføre en, — at jeg skal bruge mit tidligere Udtryk — practisk Sandhed. Spørger man da, om virkelig Indførelsen af det borgerlige Ægteffab vilde mødes med Velvillie af Folket i det Hele, da troer jeg, at man kan besvare dette Spørgsmaal med Nei, og at man ikke behøver, som den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, ganske at bortskyde dette Spørgsmaal.

Jeg troer, man kan appellere til Enhver i sin Kreds og spørge ham, om han virkelig troer, at der er Trang til et saadant borgerligt Ægteffab hos Folketirkens Vedfendere, om han